

När vi försvarade Gotland

● Nu skall vi försvara Gotland. Det gjorde jag redan 1952.

Hade gjort ett bra mönstringsprov för att slippa infanteriets skyttegravar. Det gick bra, blev uttagen till radarobservatör i flygvapnet. Några månaders kurs på F2 Hägernäs. Men plötsligt hamnade vi mitt i kalla kriget. En DC3:a sköts ner, en Catalina med vår chef kapten Thörngren angreps. Vår midsommarpermis var i fara och Sverige var hotat.

En radarstation upprättades intill Hoburgsgubben på södra Gotland. Besättningen byttes ut då och då och även lilla jag skickades en dag dit. Vår beredskap var god och kocken lagade utmärkt Kalmarströmning. Alla gick upp i vikt.

En sen kväll då jag skulle starta den skrangliga radarmaskinen ER III 3 (glömmer aldrig den beteckningen), med oknäppt jacka och k-pisten slött dinglande i näven, dök plötsligt två eller tre skuggor upp. Jag frågade antagligen "vem är ni då" eller helt militärt "vem där" – kan ej minnas.

– Det är ÖB, sade någon mullrande.

ÖB på den tiden var general Svedlund, även kallad Stora bullret.

– Hämta din befälhavare, sa han.

NoN:s
BREVLÅDA

Jag vankade i väg för att hämta överfurir Gustafsson. Han fanns ej i sitt tält. Någon sa att han var hos en tjej. Jag hittade honom och tvingades störa honom i hans älskog.

– ÖB är här och han vill träffa dej, sa jag.

– Stick åt helvete, sa han givetvis.

Det tog ett tag innan han insåg att något hade hänt. ÖB var här, kanske var det krig.

End of story.

Vad som hände med Gustafsson vet jag ej men jag fick anmärkningen i min vpl-bok: "Nonchalant uppträdande mot ÖB." Det är nog inte många som kan ståta med något sådant.

Men vi höll stånd mot ryssarna och fredade både Gotland och Hoburgsgubben.

628:an Sven

DN 21/9 2016